

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Visita d'una delegació d'hereus i pubilles de Foment de les Tradicions Catalanes

Palau del Parlament, 17 d'abril de 2013

La presidenta

En primer lloc, abans de donar la paraula, a la pubilla i l'hereu del 2012, voldria agrair a Foment de les Tradicions Catalanes la feina que fan des de l'any 1979. Fa trenta-quatre anys. Vosaltres no havíeu nascut. Els vostres pares sí, però vosaltres no, perquè aquí el més gran deu tenir divuit o dinou anys. (Remor de veus.) Com? Vint-i-quatre? Déu n'hi do, Déu n'hi do, molt bé, l'any passat no en vau venir tants. L'any passat éreu dues fileres i mitja, i els més grans no arribaven, em sembla que només un, que em va dir que treballava i li vaig preguntar l'edat, tenia més de vint anys. Bé, després us la preguntaré, després us la preguntaré.

Bé, doncs fa trenta-quatre anys que aquesta entitat treballa perquè cada any hi hagi més pubilles i més hereus que vagin per tot el país explicant el que som, el que és Catalunya, el que són els nostres valors, el nostre compromís amb el país, amb la llengua, amb la cultura. Oi que això ho heu sentit molt sovint? I que per ser pubilles i hereus us demanen que conegueu a fons totes aquestes coses, per poder-les explicar? Oi que sí? Doncs això és important perquè el Foment de les Tradicions el que fa és això, i que una tradició tan bonica com aquesta i que fa més de tres-cents anys que hi és, no es perdi. I el que hem de fer és adaptar-la a la realitat d'avui, al segle XXI. I per tant, no és que sigui antiquat, ni tradicional, és que és part de la nostra història, i això és el que és important. Però, a més, som capaços d'adaptar-la al que necessitem avui, al que volem avui, d'acord?

[...]

No sé si ja havíeu sentit les paraules de la Nora i del Pol. No ho sé. Potser algú, en petit comitè, sí que les ha sentides o les ha llegides, per abonar-les o suggerir d'afegir-hi una cosa o una altra, però jo us haig de dir que són paraules molt ben treballades, amb molt contingut, molt pensant en casa nostra, en els nostres ideals, en el nostre futur com a país. I m'agrada la referència que sovint faig, que ha fet el

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Pol, a Pau Casals. Fa dos anys, el 2011, vam celebrar aquí el quarantè aniversari de la intervenció de Pau Casals davant les Nacions Unides, d'aquell magnífic discurs. I quan ve gent de fora o tenim l'acte d'un dia internacional, i vénen moltes persones, algunes vegades els explico una part de la història del palau i altres els dic les paraules de Pau Casals, i els dic, sobretot, que forma part de la nostra història, el que ell va dir a la seu de les Nacions Unides, que Catalunya té un parlament més antic encara que el d'Anglaterra, que al segle XI ja es reunien a la població de Toluges —que ara és part de França i llavors formava part de Catalunya— persones de diferents àmbits i aquestes reunions s'anomenaven 'assemblees de pau i treva'.

I aquest és el precedent més antic del nostre parlamentarisme. Per això quan ve gent de fora, d'altres àmbits de l'estat espanyol, els explico, si ens han dit que els catalans som molt reivindicatius, els dic que ho som perquè la nostra història ens ha fet així, i perquè tenim una història molt antiga. Quan vosaltres, no sé si anireu aquest any al Palau de la Generalitat... Doncs quan vosaltres aneu al Palau de la Generalitat i entreu al Pati dels Tarongers, veureu que hi ha una part de l'edifici que és del segle XIV, són parets del segle XIV, igual com aquestes són del segle XVIII. I per tant és important saber que aquestes parets formen part de la nostra història i que Catalunya té el cent vint-i-novè president de la Generalitat, ni el primer, ni el segon, ni el cinquè, el cent vint-i-novè, i que ja al segle XIV va haver-hi el primer president de la Generalitat, i que en aquest moment el president de la Generalitat i el govern de la Generalitat, que en aquell moment es deia Diputació del General, i d'aquí ve el nom de Generalitat, una de les primeres funcions que feia era recaptar impostos, perquè era la manera que consideraven de poder fer més negocis, més empresa i més país. I tot això el segle XIV.

El palau on som ara és del segle XVIII. Aquest palau, a les persones que vénen de fora, els dic que abans havia estat palau reial, i que encara abans havia estat l'arsenal de la Ciutadella, la fortalesa que es va construir després del 1714, de la Guerra de Successió, que els catalans van perdre i el monarca d'aleshores, Felip V, va fer construir com a instrument de repressió contra els catalans. L'endemà de l'11 de setembre, el dia 12, els catalans van tornar a començar a treballar, i es van dir que havien de seguir fent el país que no havien pogut fer, i l'any que ve farà tres-cents anys d'aquella data —tres-cents anys.

Per tant, crec que hem d'estar orgullosos, i vosaltres heu d'estar orgullosos i orgullosos, de tenir una història que té tantes coses per explicar i per recordar. I això forma part de les tradicions, de la història d'un país, de la manera de ser de

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

les persones. I quan dic que el Parlament té precedents molt antics i que estem acostumats a parlamentar, també dic que aquest palau, gràcies al president Macià, l'any 1932 es va convertir en assemblea legislativa, i el que havia estat arsenal d'armes i de guerra s'ha convertit en el lloc de la paraula.

I aquí els diputats debaten, discuteixen, es posen d'acord, pacten, negocien, voten. I tot el que fan ho fan en benefici del país i en benefici dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquí, on sou avui, hi ha cent trenta-cinc diputats, de set grups polítics diferents. Per tant, cadascun representa un trosset de Catalunya. I tots, amb les seves idees, la seva ideologia, el seu programa polític, el seu projecte, lluiten cada dia perquè el país se'n surti, perquè ja sabeu, com sap tothom, que estem en un moment de crisi profunda, però no tan sols de crisi econòmica, també de crisi de valors, de crisi social, d'una situació nacional molt difícil, del desig del poble de Catalunya de tirar endavant i de poder decidir el seu futur...

Però no ens ho posen fàcil —no ens ho posen fàcil—, i quan la Nora abans deia que ens entenguin, que sàpiguen que el que volem és ser lliures, i ser catalans i catalanes, doncs aquests diputats i diputades que estan aquí, pel seu programa polític, la seva manera de pensar, els electors que els han votat, lluiten perquè això sigui possible.

I vosaltres, fent d'hereus i de pubilles, esteu traslladant al segle XXI una tradició de fa tres-cents anys, però una tradició que, com he dit al principi, està actualitzada, i esteu fent d'ambaixadors i ambaixadores del que és el vostre poble, la vostra comarca; en definitiva, el vostre país. I ho feu des d'una convicció de catalanitat molt profunda, i jo, això, us ho vull agrair perquè és important que gent jove com vosaltres, des d'aquest petit i aquella petita, que té set anys, i no sé si el més gran de tots vosaltres en té vint-i-quatre o vint-i-cinc, crec que és important que avui el Parlament us hagi rebut i us pugui donar les gràcies en nom dels cent trenta-cinc diputats per la feina que feu, i sobretot dir-vos que no defalliu, que tingueu sempre aquests principis, que sigueu capaços de mantenir aquest compromís amb el país, amb el vostre poble, amb la vostra ciutat, i que pugueu tirar endavant aquests valors, el valor del compromís, de l'esforç, dedicar temps lliure a aquesta responsabilitat que heu adquirit, a aquest compromís que heu adquirit, i que, sobretot, vegeu que això és positiu per a tots i, sobretot, per al conjunt del país, i que si no ens posem tots a treballar un a un i en comunitat no ens en sortirem.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Quan jo dic que tenim una crisi econòmica profunda, i de valors, i política, i social, només ens en sortirem si tots diem que Catalunya se'n sortirà, perquè sempre se n'ha sortit. Als moments més difícils, amb guerres, amb capitulacions, amb problemes, amb tot, el país se n'ha sortit, perquè la seva gent és capaç de sortir-se'n. I per això l'Onze de Setembre és la diada nacional de Catalunya, i hi ha qui diu: "I com és que un fracàs el convertiu en festa?" I la resposta és: "No és un fracàs, no és la pèrdua d'una guerra, és que l'endemà tots van decidir continuar treballant pel país", i per tant, per això celebrem el tornar a començar, i espero que algun dia, i segur que vosaltres ho veureu —i jo espero que també—, tinguem la llibertat de poder decidir el nostre futur.

I res més, moltes gràcies i benvinguts. Espero que l'any que ve sigueu tants o més —recordo que l'any passat no vau ser tants—, i ara, si voleu fer cap pregunta o voleu demanar res, el que sigui, doncs estic a la vostra disposició encara una estona més.

Gràcies de nou a tots, felicitats, i als qui sou aquí, que teniu més responsabilitat encara, endavant amb aquest any 2013 per defensar el que és la vostra i la nostra tradició.

Moltes gràcies.